

Tre af mine Venner.

Afbetaling paa min Gæld

— af —

en gammel Feltpræst.

Forfatter til „Præsten i Krigen“ og til „Ellen“.

(Fortsat.)

Han var en høj, mørkelættet, bredbrystet og bredskuldret Mand, hvis hele Ydre, lige til hans Død, vidnede om stor legemlig Styrke. Det første Indtryk, en fremmed fik, naar han traadte ind, og Helgejen rejste sig op for at gaa ham i Møde, var, at der laa noget strengt i hans Ansigt, et Indtryk, der vel ogsaa blev fremfaldt ved hans store og stærke Stig. Traadte han nærmere, da saa han, at han havde taget fejl: han vilde da opgaa, mest omkring Helgejens blåa Dine, et Træk, der undertiden kunde give hans Ansigt et venligt, ja et usigelig venligt Udtryk. Naar han sad i Mo og tav eller han læste, traadte dette venlige saa stærkt frem, at det for mig mange Gange har raabt højt om noget indoversjæret eller bundet. Kom han saa til at tale, kom i Munde, da, jeg vil ikke sige forbandt det, men saa traadte det langt tilbage, og ligesom det gav Plads for et yndigt Smil, saaledes kunde der ogsaa komme et lyst, rigtigt politisk Træk, som satte sig ved Siden af det.

Man var i Vilberede med hans rette Alder; thi medens hans Gang i. Cf. gjorde ham ældre end han var, gjorde det brune Haar, han beholdt til sin Død, ham yngre. Han havde sine Hænder og smaa Fødder, og det mindst smukke hos ham var hans Gang, der var noget roffende, maaske nærmest en Folge af Gigtten, maaske ogsaa, fordi hans Underkrop ikke syntes at staa i fuld Harmoni med den smukke Overkrop. Vilde man se ham, som han tog sig behd ud, saa maatte man se ham til Helt; der var det en Glæde at se ham, — og han fortsat at ride en Hest.

Hans Stemme var ikke uden Klang; naar han bukkede Læs, som der noget skarpt ind i den, som den ellers ikke havde. Han talte rent Dansk med fuld nordisk Udtales; naet han i saa mange Aar havde været borte fra sit Fædreland, havde han dog beholdt det norske Tonefald saa bestemt, at man ved det første Ord, han sagde, maatte høre, hvad Vandsmand han var. Hans Sprog var rent, og han blaadede ikke fremmede Sprog ind i det, skønt to andre Sprog laa ham lige saa let paa Læberne som Modersmaalet; vilde han bruge et fremmed Ord, saa var det næsten altid et fransk, men han smuglede det ikke ind som for at vise, hvilken Færdighed han besad i at tale Sproget, han lagde altid til: „Som Franskmændene siger“. Hans Tale var kort, bestemt, og han vidste godt at træffe det rette Ord, uden at lede efter det.

Soldat var han med Liv og Sjæl; og han havde gode Anster om den danske Soldat. Hans Høit kan ikke længere lyde til Dymuntring for dem, der skal kæmpe for Fædrelandet; men kunde han tale i disse Dage, saa ved jeg, haade til hvem han vilde have vendt sig, og hvad han vilde have sagt.

Han vilde have vendt sig til eder, den unge Slægt, der enten er eller skal være Soldater, og han vilde have mindet eder om, at det er en stor Ting for en Soldat at have en god Villie til at kæmpe for sit Fædreland, men det er ikke nok.

Helgejen satte vore Soldater høit; han sagde mange Gange, De kan gaa paa saa godt som nogen; men de forstaa ikke at gaa tilbage, det ligger maaske i en Mangel ved deres Uddannelse, at de ikke er nok indviede, thi det er en stor Kunst at kunne bevare den fulde Mo, naar man gaar tilbage. Men et kan de, bedre end de fleste andre: de kan „staa“, saa ingen staar bedre.“

Ja, det har eders Fædre vist, at de kunde „staa“. Givtes der dog ikke en Mand, som i et levende Sprog vil beskrive alt det, de led, da de stod paa Dybbøl, og da de holdt ud til det sidste, længe efter at alt Haab var borte, — at Fortællingen herom kunde blive læst i et hvert Hus og i hver en Skole, saa I kunde lære at staa, saaledes som de stod.

For at „staa“ og holde ud, er det ikke nok at elske sit Fædreland; der høres ogsaa til, at I maa have lidt Udygdighed. Jeg kan falde eder paa at lære den; disse Udyder er ikke Udygdighedens Udyder, og hvad Værd Udygdigheden har, det saar I først at vide, naar det viser sig, at det er ved den, at I skal træffe eders Liv. Væjer eder under den med et villigt Hjerte, saa bliver den lettere og lettere.

Der er meget, som I synes kunde være anderledes, meget, hvor der kunde slaas en hel Del af. Men lad eder ikke vildlede. Jeg talte engang med Helgejen om Raktning af Tornigtræene, og spurgte, om han dog ikke vilde indrømme, at det var Bedanteri, naar enhver Tings Plads, selv den allermindste, var ordnet efter bestemte Regler. Han svarede: „Jo, ganske vist; men vi Soldater er nødt til at være Bedanter i Fæden, ellers bliver vi Svini i Krigen.“ Enhver Soldat vil give ham Ret.

I har set, at det var hans Færdighed i legemlige Øvelser, før han blev Soldat, og medens han var det, der gjorde ham de største Strabadser lette, og bevarede hans Sundhed og Styrke lige fra hans Ungdom til hans Død; og eder derfor, hvor og naar I kan det; agter det for en Tjeneste, I gør eders Fædreland, naar I med andre unge Mennesker kan forberede eder i Fæden, ellers bliver vi Svini i Krigen.“ Enhver Soldat vil give ham Ret.

Sold er det altid for Øje, at det er eder, der skal i Fæderne, eder til hvem Fædrelandet uafslæbelig raaber: „Fremad!“ fordi det er til eder, det sætter sit Haab. Iden eders Trofast i Fæden, Eders Alvor i at eders Færd, og uden eders vaagne Klarhed kan det Maal ikke naes, som Digteren synger om:

Sønderjyllands bundet,
Det er Kampens Maal!

Er det da saa sikkert, at dette Maal vil blive naaet? Ja! det er vist; det er saa sikkert som noget, naar vi kun ikke glemmer Ordet: Ikke ved Sværd, men ved Taalmodighed og Tro.“ (Fob. Kap. 14). Hvorfor er det saa sikkert? Ikke alene, fordi, ligesom Columbus fandt en Stov, udskaaret af Menneskehaand, saaledes har ogsaa vi en Stov, hvorpaa der med Menneskehaand er skrevet (Fæderstraktaten i Prag):

I den allerhelligste og udelukkende

Træningsheds Navn!

Sans Majestat Kongen af Preussen og Sans Majestat Kejseren af Østerrig har, bejselet af Enkelt om at genge deres Rande Fæderens Beslutninger, besluttet at omforme de den 26. Juli 1866 undertegnede Preliminærer til en definitiv Fæderstraktat:

Art. V.

„Sans Majestat Kejseren af Østerrig overdrager Sans Majestat Kongen af Preussen alle de Rettigheder, han ved Fæden i Wien den 30. Oktober 1864 har erhvervet til Hertugdømmene Galicien og Slesvig, med den nærmere Bestemmelse, at Befolkningen i Slesvigs nordlige Distrikter naar de ved fri Afstemning give Afkædet om at blive forenede med Danmark tilhørende, skal overføres til Danmark.“

Alle alene derfor, men fordi vi har et andet Ord, skrevet med en anden Haand, det er dette:

„Du skal ikke tage Herren din Guds Navn forfængelig, thi Herren skal ikke lade den hære uskyldig, som tager hans Navn forfængelig.“ (2 Mos. 20.)

Det er vistnok godt, at Maalet ikke er naaet tidligere; thi var dette sket, saa vilde det være gaaet som hin Dag i Jerusalem, da det nye Tempels Grundpølv blev lagt, at „de gamle, som havde set det første Hus, græd med høj Røst, da dette andet stod paa sin Grundpølv for deres Øjne; men mange opstode og Røstede med Fæderstrig og med Glæde, som at Folket kunde ikke skelne Røsten af Glædens Fæderstrig fra Røsten af Folkets Graad (Esra 3), fordi det nye hentes de gamle i Sammenligning med det forrige at være som intet for deres Øjne (Esraai. 2); — men nu, naar Maalet nu naaes, saa vil hele Folket, gamle og unge, kun have een Røst, „Glædens Fæderstrig“, og det vil samles i det ene Maab:

„Lader os vandre op og takke Herren, som holder Øster endelig ham og ham alene tilkommer Herrens Amen!“

Sinnsides de mørke Bænde.

En Fortælling af A. L. O. C.

Overlat af R. V.

1. Kapitel.

De nyankomne.

„De skal se, Mr. Lawrence, ja, De skal saa at se, — alting vil blive forandret i England nu, da den gamle Konge er død, og William er kommen paa Tronen. Folket vil have Forandring, det raaber paa Reform, som om det var Brød til Smørret, Vaffler og Blumkugler.“

„Men Hertugen da —“, begyndte Mr. Lawrence; men Doktor Pinfald afbrød ham, inden han kunde fuldbyrde Sætningen.

„Hertugen ser paa Folket som en Mand, men han maa lade Ophidselsen lagge sig, Westminster er ikke Waterloo; om Londoner-Folket bræler nok saa meget, kan han ikke sige: „Op Soldater, paa dem!“ Hertugen kan lige saa lidt standse Strømmen, som han med sin Feltmarskalk kan standse en af disse nuoptundne Ulygter af Masserne, som kostede stakkels Gustafson Livet.“

De to Mænd, som diskuterede politiske Anliggender, var Kapellanen i Moulmein og Vægen sammesteds. De vandrede paa en Vej, hvor Siderne var beplantede med Kastanjer, hvis tunge, grønne Blade af og til lusedes af vinden og derved fremviste den Tragt, der dannes under dem. De to Mænds Udseende var meget forskelligt. Præsten var lille og bleg med frastig Haarvækst; Vægen tydig med graaoprængte Hønderrind og Rulstreg. Han var meget optaget af Politik, medens Præsten kun stanked hans Udtalelser siden Opmærksomhed.

„Et uventet Skib fra England bringer forbausende Efterretninger,“ fortalte Doktoren. „Har De læst Blade for i Dag?“

„Nej, endnu ikke,“ svarede Kapellanen. „Jeg har været optaget af at læse Brevene fra Hjemmet. Jeg er paa ingen Maade ligegyldig for, hvad der sker paa den dyrebare gamle J paa den anden Side Jorden, men de politiske Efterretninger fra London om oprørte Føllehøje og ophidsende Taler berører mig her i Moulmein kun som den fjerne Lyd af Vølgen, der brydes imod Strandbredden.“

„Ja, saaledes gaar det til,“ bemærkede Doktoren filosofisk. „Det, som er os nærmest, interesserer os mest. Holder man en Ting nær ind til Njet, forbindes Landskabet, ja endog Solen udelukkes. Det er for mig en vigtigere Sag, at min Hof toger Suppen efter min Smag, end at Korierne bliver Majoritet i Parlamentet. Maaske eders Menighed, hvis den overhovedet kan kaldes en Menighed — eders Gaandulds Soldater og nogle saa Europæere — interessere eder mere end baade Englands, Skotlands og Jernlands Afvæger.“

„Maaske,“ svarede Kapellanen; „men hvad min Interesse for Siam og Birma angaar, indskrænker den sig paa ingen Maade til, hvad De talder min Menighed i Moulmein. Jeg nærer megen Sympati for vore amerikanske Brødre, der arbejder ihærdigt og med held blandt de indødt.“

„De indviede!“ gentog Doktor Pinfald, i en foragtelig Tone. „Tror De, at Alverdens Bønner og Prædikener kan vasse Regrene høide eller drive det sorte ud af deres Nod? Hænderne kan lige saa godt forvandle Granatæbler til Kartofler eller Aber til Mennesker.“

Mr. Lawrence havde en anden Mening herom, men han indsa, at det for Øjeblikket ikke vilde være til nogen Nytte at paatvinge den selvfølgelige, tykke Doktor sine Anskuelser, thi dennes personlige Behævere udelukkede alle Interesser af en højere Art. Doktor Pinfalds Balgsprog var: at leve og lade leve. Det første og for ham det vigtigste Ord af Ordspillet var ensbetydende for ham med at spise godt, ikke sidde paa en Travelt, men i en veloplyst Værelst; ikke leve tarveligt, men faa en god Middag og skille den ned med gammel aflagret Vin. Dog maa det bemærkes, at han paa ingen Maade glemt den sidste Del af Ordspillet. Doktor Pinfald var meget anset som Væge, og det ikke uden Grund, thi foruden at han var en dygtig Mand, var det ham en stor Glæde, naar han kunde helbrede sine Patienter. Pinfald holdt af at bortjage alle Ve-

fyrringer og at se Følle lyfkelige. Han var velvillig mod alle sine Landsmænd, som traangte til Hjælp, skønt hans Godgørenhed var af den Slags, som altid begynder i Hjemmet og udstrækker sig til en snæver Kreds i dets Nærhed.

„Fortal mig lidt om den Familie, som i Gaar kom hertil over fra Kalkutta, Familien Goldstream, i hvis Hjem De vil indføre mig,“ sagde Mr. Lawrence, idet han førte Samtalen over paa en anden Genstand. „Vi nærmere os netop nu deres Bungalow; den ser ud til at være meget smuk.“

„Det er et glimrende Hjem,“ bemærkede Doktoren, „der findes ikke noget skønnere Hus i Moulmein. Det er indrettet meget smagfuldt; Oscar Goldstream har selv arrangeret det hele. Han har bygget og dekoreret Huset for den unge Pige, han har været forlovet med, og som han nu har bragt hertil som sin Gustru. Goldstream kom hertil for to Aar siden for at bringe alt i Orden. Det var, synes det mig, betænksomt gjort, thi det er ikke rigtig at føre en ung, smuk Pige, som endnu næsten var et Barn, hertil, og lade hende se af den Ulykke, som findes i et behøftigt Vand som dette.“

„Hvorledes er Mr. Goldstream?“ spurgte Mr. Lawrence. „Jeg holder af at kende hvert Medlem af min Venighed.“

„Oscar Goldstream ligner ikke meget et Paar,“ sagde Doktoren muntert; „han ligner mere en frastig og dristig Gyrd, der, lig Zoderens Selt, kunde fange en Gøve ved Støttaget eller en Isen Dag overvinde en Kæmpe og syngte Salmer den næste.“

Den unge Kapellans lidt tungsinde Ansigt omdannedes. „Jeg finder maaske en Hjelper i ham,“ bemærkede han.

„Ja, Goldstream er en af eders,“ sagde Pinfald med et let Eftertryk paa Pronomenet, som stundom, „ikke en af mine.“

„Men han er en god Kammerat, naet han er noget af en streng Puritaner. Goldstream er en dygtig Skytte, og han er udmærket paa en Jagtexpedition. — han kan fortælle Dem en Historie, saa De brister i Latter, og han er lige saa munter, naar han drifter sig til Vand, som de fleste Mænd, naar de har drukket god Vin. Han har en udmærket Forretning nede ved Haven og sfter ikke med Ruspierne. Jeg har meget sammen med Goldstream i det forløbne Aar,“ vedblev Doktor Pinfald, „thi jeg er en gammel Ven af Familien Thorn, hvor han fandt sin Gustru. Jeg har leget med hende, lærend hun kom ud af Svøbet. Jeg plejede at løbe rundt med hende i Værelset, medens hun sad paa min Stulder. Jeg var stolt, naar jeg lagde Høst med det løbe, leende morske Barn, medens hendes bittede Haand holdt fast i mit laadne Svøve som i en Lomme. Da, hal! hvor Præsten kunde tringe mig til at løbe ved at gøre hellige Bøvaerelser med sine smaa Fødder! Dette glæde Barn og jeg var gode Vegefammerater; endog saa da hun blev isert forklæde, og hendes Loffer blev til Hætninger, som hun og opmuntrede mig til en Vej. Jeg før hende endnu, jagende mig omkring Stolene, opfordrende mig til at finde hendes Skjulested, og derefter forraade dette ved en utydselig Latter. Goldstream har mere sig uendeligt om mine Fortællinger om hans forlovede. Mit Vensteb til Thorns var Vaandet mellem os; thi har nogen Sænde en Mand været forelsket op over Ørene, da ved Manden Oscar Goldstream. Og visstlig, Jo?“ er en Mandes Klarhed.

„Og nu er Mr. Goldstream en lykkelig Hægemand,“ bemærkede Lawrence, maaske med et Ansigt af Misundelse, thi hans egne Forhaabninger i den Retning var blegnet ved et Brev, han havde modtaget fra England.

„En gift Mand er han visstlig,“ svarede Doktor Pinfald, „som han er lykkelig eller ikke, kan jeg ikke sige; paa en Vej har jeg set Parret een Gang siden Ankomsten. Jeg var ved Haven for at byde dem Velkommen til deres nye Hjem i Moulmein. De ved, at Skibet kom i Gaar Aftes, der var kun Lid til at tryk-

ningen og lige et lille Ord til den smukke lille Pige og hvalpe med Bagagen. Jeg kan fortælle Dem mere om de nægtte, naar jeg har set dem i deres eget Hjem.“

„Mr. Goldstream saa uden Tvivl meget lykkelig ud,“ bemærkede Kapellanen. „han har alt, hvad der kan gøre et Hjem lykkeligt.“

„Han var meget forandret,“ sagde Doktoren, „og det var især indtrykt gled hen over hans ellers saa glæde Ansigt. Goldstream synes næsten ikke at være den samme Mand, som for næppe et Aar siden, da han med de løbte Forhaabninger gif om Bord i Skibet for at afsejle til England. Han løb som en løv, hans Læ lyste, som om Glædens Væger, der vandede ham, allerede havde beruset ham. Men der er intet en stor Forandring.“

„Hvilen Forandring mener De?“ spurgte Mr. Lawrence.

„Den samme Forandring, som der er mellem en smuk, lyfende Lampe, hvis Flamme brænder opad, og en samme Lampe, som brænder soagt og er nær ved at slukkes. Oscar saa meget ældre ud — som en alvorlig, tankfuld Mand, — og var ikke en glad Venngom.“

„Maaske han var syg,“ indviede Kapellanen. „Han sagde nej, da jeg spurgte ham derom. Den yndige Brud fortalte mig, at Goldstream havde været meget syg for Bruluppet, men at han var rask igen. Jeg har nu mine egne Tanker derom,“ vedblev Doktoren, idet han rystede paa Hovedet. „Et Menneske som Goldstream taber ikke sit gode Udseende, hvis der ikke er noget i Vejen. Jeg kunde have lyst til at spørge mig for for at saa Rede paa hans Tilstand — men nu er vi ved Maalet, her staar en Tjener til at imodtage Deres Kort. Jeg vil ikke afgive mit Bistift; det behøves ikke. Jeg vil vedblive at være Jo’s „Doktor Binny“ lige til Enden.“

2. Kapitel.

En forunderlig Fremtoning.

De to Venner blev ført gennem en lang Veranda, hvis Gulv var belagt med Mosaik af brogede Steene, og fra hvis Loft der hang blomstrende Slynplanter.

„Goldstream har med egen Haand plantet Slynplanterne,“ bemærkede Doktoren, da han saa, at Kapellanen standede for at beundre en særlig Isen Blomst. „Hans Gustru elsker Blomster. Da hun var Barn, plejede hun at stikke en Blomst i mit Ansig; hun vilde ogsaa gerne hange en Krans af Tusindindryd om min Hals, men jeg har altid været bange for Ran-

*) udtales Djo.

fer, om ogsaa de var smøde af smukke, bittede Sønder.“ Doktor Pinfalds Ansigt antog altid et faare ventligt Udtryk, naar han talte om sin lille Sønderdatter, som altid havde været til Glæde for den gamle, lyfste Mand, og hvis barnlige Klarhed havde været et Bindeled mellem ham og hans Medfærdinger.

De bejgende traadte ind i et smukt Værelse, som var indrettet og fæstet i Udretning til Haven udenfor. De boide Væge var dekorerede med smukke malede Krabesker, hvilket Arbejde Kapellanen i Orienten udførte meget smukt. Paa Væggene fandtes ogsaa nogle Malerier, udførte i Vandfarve, af Mr. Goldstream. Denne havde betydeligt Talent i den Retning, og han havde malet efter uafhængte Skitser, tagne i England, for at hans Gustru kunde glæde sig med disse Mindre fra Hjemmet. Skind af en Tiger, en Bjørn og en Leopard. Der, som Oscar selv havde nedlagt, var spredte som Tæpper over det med Maatter belagte Gulv.

Doktor Pinfald saa sig om efter sine Venner, men den eneste Person, som befandt sig i Værelset, var en Ungling, paa omtrent 16 eller 17 Aar, som sad med en stor oplaaet Bog foran sig, høilende sit Hoved paa Blæden af sine toffe Sønder. Unglingen hentes saa betrogen af det, han lyste, at han i Forfæringen ikke gav sig paa de indtrængende. Da Doktor Pinfald saa ham, sagde han, snarere i en forbauset end i en glad Tone:

„Hvorledes er De her Thud? Er det muligt?“ raabte Doktoren, idet han gif den imod ham med udtrykt Haand.

Unglingen, som blev tiltalt saaledes, rejste sig langsomt og tvævent, gif et Par Skridt frem og snarere berørte end røstede den udstrakte Haand med en gaaende Mine, som om han var led af at skulle udtale almindelig Søfald.

„Hvad i Alverden betyger Dem til at komme herover?“ udbrød Doktor Pinfald.

„Selvfølgelig maa man rejse, naar man vil undfangne nye Ideer; videnskabelige Spørgsmaal —“

„O, vist med Videnskaben,“ raabte Doktor Pinfald, „kom De med Deres Brøder og Søster?“

„Jeg kom med min Søster og hendes Mand,“ var Svaret. Thud saa ned paa den aadne Bog, som om han tænkte, at det var at spilde Tiden at føre en saa almindelig Samtale.

„Hvorledes kan det være, at jeg ikke saa Dem i Gaar, da jeg var om Bord? Jeg saa Dem ikke, da jeg hjalp med at saa Bagagen i Land.“

„Jeg var ikke med til at bære Bagagen i Land,“ sagde Thud i en foragtelig Tone. „Jeg gif bort fra al den Støj og Lro, saa snart jeg kunde, og drev omkring ved Strandbredden for at finde et eller andet Skabdyr.“

„De er altid Dem selv lig,“ mumlede Doktoren, „allid borte, naar der traænges til Deres Hjælp.“

„Undertiden er jeg dog til Stede,“ sagde Thud.

„Aldrig sagde De et sandere Ord i hele Deres Liv, min Ven!“ raabte Doktoren leende. „De er ofte til Stede og gaar de andre i Vejen.“

Thud lod ikke til at blive vred, han var altsor tilfreds med sig selv til at løse Sætten. At ramme Børen var som at staa paa en Udsaf.

Kapellanen som uvillkaarlig til at tænke paa en Ugle, da han saa paa Thud. En højet Røse midt i et rundt Ansigt, halot tilfattede Øjne under de buede Bryn, en lav Rande, overfløjet af en Mængde hængulst Haar, og Svøvedet hældende lidt til den ene Side, naar en særlig dygtig Tanke tryngede paa hans Hjerte, gjorde, at han lignede Minervaes Jngl. Det store Svøvede sad næsten uden Hals paa et kort, svært Legeme, Venene var meget forte. Thud var imidlertid ikke nogen Dværg, og han syntes godt om sig selv og sin Maade at fremtræde paa.

„Hvor er Mr. Goldstream og Jo?“ spurgte Doktoren.

„Ved det ikke,“ var det korte Svar; derpaa værdige den unge Værdede at tilføje, „formoder, de er gaaede ud.“

„De at finde dem,“ sagde Doktoren lidt mut.

„Sig til Goldstream, at var Kapellan, Pastor Lawrence, er kommet for at besøge ham, og sig til Jo, at hendes gamle Ven venter paa hende. Var saa god at tage Plads, Mr. Lawrence.“

„Jeg vil fende en af Tjenerne —“ begyndte Thud.

„Nej, unge Mand, behag at gaa selv,“ sagde Doktoren. „De finder nok Parret og kan bedre end en indviede sig dem, hvem der venten paa dem. Desuden kan De ikke tale de indviedes Sprog. Jeg haaber, at Jo har lært en Del deraf paa Rejsen hertil.“

Thud forlod ham langsomt og tavt Værelset; den eneste Notits, han tog af Kapellanen, var at fende ham et fejlet Nit.

„Det er dog den mest umedgærlige Ugle, der findes!“ udbrød Doktoren, idet han satte sig i den maaeliggte Ohngestol, som fandtes i Værelset. „Hvad kan dog have bevaaget Oscar Goldstream til at behyde sig med saadan en Nattemare. Det er en af hans mange Handlinger af Selvsjornagtesle. Goldstream har villet besri sin Gustrus Moder, som er Enke, for at underholde og styre dette doone Menneske, som altid er rede til at spise og derefter udgøde sig i videnskabeligt Ronfens, men som aldrig i sit Liv har tjent saa meget som en Penny og heller aldrig vil komme saa vidt. Nu kan jeg forstaa, at Sømanden Sindbad ikke selte sig vel til Møde, da han saa, at den gamle Sømand fulgte med; Thud vil blive en ligesom utaalelig Værd for enhver. Jeg er vis paa, at Goldstream har i et Udvikls Ophidselse givet sin dyrebare Svøger en drøj Fretfættelse eller maaske endogaa en velfortjent Dreng; derefter har han set Jo blive fortrædelig, og han har bedrevet sig selv at have været for haard imod Uglen og har endt med at bede om Forladelse. Goldstream har en om Samvittighed. Jeg vil fortælle Dem en morsom Anekdote, som viser, hvorledes Manden er. Forrige Aar begik en af hans Assistenten en betydelig Fejl i et Skibeegnsskab. Goldstream ansaa det for noget værdt end en Feltagelse, han bestilte Assistenten i Rærværelse af et halvt Dussin andre for Bedrageri. Sønerne viste det sig, at Manden kun havde haaret sig tao-beligt ud, men at han ikke havde været nogen Bedrager. Vil De tro det? Goldstream samlede alle dem, som havde hørt hans Beskyldning, og gjorde sin egen Assistent i deres Rærværelse en Ufbligt! Jeg kalder det at gaa for vidt.“

(Fortsættelse.)